

Κυριακή 19η Ιανουαρίου 2025

Κυριακή IB' Λουκᾶ.

(Λουκ. 17, 12 – 19).

«...ὕπέστρεψεν» (Λουκ. 17, 15).

Δέκα λεπροί, δέκα έτοιμοθάνατοι, δέκα περιθωριοποιημένοι ταλαίπωροι τρέχουν σήμερα νά βροῦν τόν Ἰησοῦ. Στό εὐαγγελικό ανάγνωσμα τῆς ἡμέρας βλέπουμε τήν ἀπελπισία, τήν έλπίδα, τήν ἀχαριστία καί τήν εὐγνωμοσύνη στά πρόσωπα τῶν δέκα λεπρῶν πού ζητοῦν τό έλεος καί τή δύναμη τοῦ Θεοῦ. Ὁ Χριστός σκορπίζει τήν ἀγάπη Του. Μοιράζει τό έλεός Του, παρότι γνωρίζει τήν έσωτερική σαπίλα καί λέπρα πού ταλαιπωροῦσε τούς έννέα ἀπ' αὐτούς. Ὁ Κύριος, μετά τήν προσέλευση τῶν λεπρῶν γιά νά ίκετέψουν καί τήν ἀποχώρηση γιά νά θεραπευτοῦν, περιμένει τήν

ἐπιστροφή για νά εὐχαριστήσουν. Περιμένει μετά τήν ἀγωνία καί τή χαρά τήν εὐλογημένη εὐγένεια.

Ἄπό τούς δέκα θεραπευθέντες μόνον ἕνας «ὑπέστρεψεν». Μόνον ἕνας ἔχει σάπιο τό σῶμα του, ἐνῶ ἡ καρδιά του εἶναι ἀειθαλής καί λαμπερή. Πολλοί ἄνθρωποι προστρέχουν στόν Χριστό, για νά ζητήσουν καί νά πάρουν, ἀλλά δέν ἐπιστρέφουν στόν Χριστό, για νά ὑμνήσουν καί νά δοξολογήσουν. Ἔρχονται, ἀλλά δέ μένουν. Ζητοῦν, λαμβάνουν, ἀλλά δέ δίνουν. Ὁ Κύριος θέλει τούς ἀνθρώπους κοντά Του για πάντα. Δέν τούς δεσμεύει μέ τίς εὐεργεσίες Του. Δέν τούς ἐγκλωβίζει συναισθηματικά μέ τά θαύματά Του. Θέλει μία ἐλεύθερη σχέση μαζί τους. Θέλει μία σχέση ἢ ὁποία ἔχει σάν βάση τήν εὐχαριστία. Θέλει μία σχέση ἀγάπης, ὄχι μία σχέση ἀνάγκης. Ἡ ἐπιστροφή τοῦ εὐγνώμονα λεπροῦ σηματοδοτεῖ τόν τύπο τοῦ ἀληθινοῦ πιστοῦ. Ὁ θεραπευμένος λεπρός εἶναι

τό ζωντανό παράδειγμα του ανθρώπου που εμπιστεύεται τον Θεό και στις δυσκολίες και στις ευχάριστες στιγμές.

Πρώτον, ο αληθινός πιστός κυοφορεί στην καρδιά του τη θεϊκή παρουσία. Πιστός δέν είναι ο άνθρωπος που έχει σωστή άποψη για τον Θεό. Δέν είναι εκείνος που έμαθε τά δόγματα της Έκκλησίας και τά υπερασπίζεται σθεναρά και δυναμικά. Άληθινός πιστός δέν είναι αυτός που έχει γνώσεις για τό ευαγγέλιο και ζει μέσα σε μία ήθικη καθαρότητα κατά τούς κανόνες και τίς οδηγίες που παρέλαβε. Άληθινός πιστός δέν είναι αυτός που κατανοεί τά ιερά κείμενα μέ τό μυαλό του και μπορεί μάλιστα νά τά διδάξει και στους άλλους. Άληθινός πιστός είναι ο άνθρωπος που έγινε ναός του Άγίου Πνεύματος. Είναι εκείνος που άνοιξε τήν καρδιά του και τήν ύπαρξή του, για νά τον επισκέπτεται ελεύθερα ο Χριστός και νά τον οδηγεί άσάλευτα τό Πνεύμα της Άληθείας. Άληθινός

καί αὐθεντικός πιστός εἶναι αὐτός πού ἀγωνίζεται μέ τή μετάνοια καί τά πνευματικά κατορθώματα νά γίνεται θεοτόκος καί χριστοφόρος. Ὁ αὐθεντικός ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἕνα δοχεῖο γεμάτο ἀπό τόν πόθο καί τό ἄρωμα τῆς θεικῆς ἀναζήτησης. Τό «ὑπέστρεψεν» τοῦ λεπροῦ εἶναι γιά τόν πιστό κατάσταση μόνιμη καί στάση ζωῆς διαρκῆς. Πάντοτε ἐπιστρέφει ὁ φίλος καί μαθητής τοῦ Χριστοῦ στήν ἀγκαλιά τοῦ Πατέρα Του. Ὁλόκληρη ἡ ζωή τοῦ πιστοῦ εἶναι μία ἐπιστροφή στήν ἀλληλοπεριχώρησή του μέ τόν Ἰησοῦ. Δέν ὑπάρχει ζωή χωρίς Χριστό. Δέν ὑπάρχει χαρά, πλήρωμα, ἐλπίδα, ἀνάσα, χωρίς τή μνήμη τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἁμαρτία καί ἡ πτώση δέν φοβίζουν τόν ἀληθινό πιστό. Ἀκόμη καί ἂν πλήγωσε τή σχέση του μέ τόν Ἰησοῦ, δέν ξερίζωσε τόν Κύριο ἀπό τήν καρδιά του. Ἀκόμη καί μέσα στήν περιπέτεια τοῦ πειρασμοῦ ἡ ψυχή του διψάει γιά τόν Κύριο καί ὅλη του ἡ ὑπαρξη ζητάει τόν Χριστό. Ὁ

ἄνθρωπος πού δέν κουβαλάει μέσα του τόν Χριστό δέν ἔγινε ἀκόμη ἀληθινός πιστός. Ἀκόμη καί ἂν βρίσκεται σέ μία πορεία πίστεως, μόνον ὅταν ἐπιστρέψει μόνιμα στήν κοινωνία μέ τόν Κύριο θά ὀλοκληρώσει τή διαδρομή του.

Δεύτερον, ὁ ἀληθινός πιστός δέν διστάζει νά ταπεινωθεῖ. Τό «ὑπέστρεψεν» τοῦ θεραπευμένου λεπροῦ δείχνει ὅτι ἦταν ταπεινός ἄνθρωπος. Μόνον οἱ ταπεινοί εἶναι εὐγενεῖς. Ἡ ἀγένεια καί ἡ σκληροκαρδία εἶναι γνωρίσματα τῶν ἐγωιστῶν. Ὅπου ὑπάρχει ἐγωισμός ὁ Θεός χρησιμοποιεῖται ὡς ὑπηρέτης. Ὁ ἐγωιστής πλησιάζει τόν Θεό καιροσκοπικά. Δέν ἀγαπάει ἀληθινά τόν Θεό, διότι ἀγαπάει πιά πολύ τόν ἑαυτό του. Ὅταν ξεμπερδέψει μέ τήν ὑπόθεση πού τόν ἀπασχολεῖ καί ἀποσπάσει ἀπό τόν Θεό αὐτό πού θέλει, τότε ξαναγυρίζει στόν ἐγωισμό του καί ὄχι στήν ἀγάπη τοῦ Πατέρα του. Ὁ ταπεινός, ὅμως, ἔχει σχέση μέ τόν Κύριο πάντοτε. Ὅταν ἰκετεύει, τό κάνει εὐγενικά. Ὅταν λαμ-

βάνει, είσπράττει ταπεινά. Όταν είναι καλά, εὐχαριστεῖ εἰλικρινά. Ὁ ταπεινός γνωρίζει νά ἀποδίδει στόν Κύριο ὅλα τά ἀγαθά πού χαιρέται σ' αὐτή τή ζωή, διότι ὅλες οἱ καταστάσεις εἶναι δῶρα τοῦ Θεοῦ. Ἀκόμη καί οἱ θλίψεις, οἱ πειρασμοί καί οἱ δυσκολίες εἶναι δῶρα πολύτιμα, πού οἰκοδομοῦν τήν ἀρετή, πού λειαίνουν τόν χαρακτήρα καί δοξάζουν τόν ἀληθινά πιστό καί ταπεινό ἄνθρωπο. Χωρίς ταπείνωση δέν μπορεῖ νά οἰκοδομηθεῖ σχέση μέ τόν Χριστό οὔτε μπορεῖ νά ὑπάρξει ἔνωση μέ τόν Κύριο. Ὁ Θεός χωράει μόνο σέ ταπεινές καρδιές, πού γίνονται διάπλατες προκειμένου νά χωρέσουν μέσα τους καί τόν Δημιουργό καί ὅλα τά δημιουργήματά Του. Ἡ ἐπιστροφή στόν Θεό μπορεῖ νά εἶναι ἐπιτυχής μόνον ὅταν πραγματοποιηθεῖ μέσ' ἀπό τό μονοπάτι τῆς ταπείνωσης.

Τρίτον, ὁ ἀληθινός πιστός δέν ἔχει σύνορα στήν ἀρχοντιά. Ἡ ἐπιστροφή πρὸς τόν Θεό δείχνει εὐγνωμοσύνη καί ἡ εὐγνωμοσύνη εἶναι

ἀρετή πού στηρίζεται στό ἀρχοντικό φρόνημα. «Ἵπέστρεψεν» ὁ θεραπευμένος λεπρός στόν Ἰησοῦ, γιά νά εὐχαριστήσῃ καί νά δοξάσῃ τόν Θεό, διότι ἦταν ἀνώτερος ἄνθρωπος. Ἡ ἀρχοντιά καί ἡ ἀνωτερότητα δέν εἶναι ἔμφυτες πνευματικές καταστάσεις. Εἶναι ἐκλεκτοί καρποί πολύ συνειδητοῦ πνευματικοῦ ἀγώνα. Τό ἀρχοντικό φρόνημα ἐγκαθίσταται μέσα στόν ἄνθρωπο, ὅταν ἀγαπήσῃ τή μελέτη, ὅταν ἀσκήσῃ τήν προσευχή, ὅταν μιμηθεῖ τά παλάσια τῶν ἀγίων, ὅταν κάνει ὑπακοή σέ διακριτικό πνευματικό. Ὁ ἄρχοντας τοῦ πνεύματος μπορεῖ νά εἶναι ἀπλοϊκός, φτωχός καί ἀγράμματος. Ξέρει, ὅμως, νά συγχωρεῖ, νά σκεπάζει, νά προσφέρει, νά παρηγορεῖ, νά μή γίνεται ἐνοχλητικός, νά προτρέπει χαρούμενα, νά ὑποχωρεῖ διακριτικά, νά διδάσκει βιωματικά, νά δείχνει, χωρίς νά φαίνεται, νά φωτίζει ἀθόρυβα καί μυστικά τά σκοτάδια καί τά ἀδιέξοδα τῶν ἄλλων. Μόνον ὁ ἀνώτερος

ἄνθρωπος ἔχει τήν ἀρχοντιά νά λέει «εὐχαριστῶ». Ἡ ἀληθινή πηγή καί ἡ πραγματική βάση τῆς ἀρχοντιᾶς καί τῆς ἀνωτερότητας εἶναι ἡ συνεχῆς ἐπιστροφή τοῦ πιστοῦ στόν Κύριο καί Θεό του.

Ὁ λεπρός πού ἔλαβε τή θεραπεία του ἀπό τόν Χριστό «ὑπέστρεψεν», γιά νά εὐχαριστήσῃ τόν Κύριο καί γιά νά διδάξῃ σέ ὅλους ἐμᾶς ὅτι ἡ ζωή μας ἔχει νόημα μόνον ὅταν εἶναι μία ἐπιστροφή μέ εὐγνωμοσύνη πρὸς τόν Ἰησοῦ. Αὐτή ἡ ἐπιστροφή μᾶς καθιστᾷ ἀληθινούς πιστούς, πού Τόν φιλοξενοῦμε ἀδιάλειπτα στήν ὑπαρξή μας, πού ἐπιλέγουμε τήν ταπείνωση σάν μονοπάτι συνάντησης μαζί Του, πού ἀνεβαίνουμε στήν κλίμακα τῆς πνευματικῆς ἀρχοντιᾶς ἀπό τήν παρουσία Του μέσα μας. Ὅσο προσπαθοῦμε νά τό καταφέρουμε αὐτό, τόσο θά μπορούμε νά ἐλπίζουμε πώς κι ἐμεῖς σάν τόν εὐγνώμονα λεπρό θά ἀκούσουμε ἀπ' Ἐκεῖνον: «ἡ πίστις σου σέσωκέ σε»! Ἀμήν.